

## Crònica Festival Sismògraf

## La branca d'una olivera



Jordi Bordes

Olot

Diu el Gènesi que, després d'una tempesta de 40 dies i 40 nits, Noè va deixar anar de la nau un ocell que, exhaust, va tornar amb una branca d'olivera. Havia trobat terra

i es podria tornar a començar. Això mateix es respirava la nit, freda, de dissabte als peus de l'insòlit niu de la companyia francesa Ad Hok. La darrera funció d'aquest Sismògraf desplaçat per la Covid-19 demostra que ja han tornat a ser presencials els festivals estratègics d'arts escèniques a Catalunya. Amb la fragilitat d'un vol de colom i l'esperança de la branca d'un arbre centenari, acollidor i savi, com és el de la cultura.

La directora del Sismògraf, Tena Busquets, celebrava que el públic s'apropés a les diverses actuacions la tarda de dissabte. Aprofitaven el bolo programat de La Veronal (*Pasionaria*) per refugiar un Sismògraf d'urgència. Recordava que el públic va aguantar un xàfec al parc la sessió del 24 de setembre: tenien ganes de dansa i esperaven què escampés la tempesta. Si els artistes feia dies que s'actuaven a sobre, el públic també se sent curt d'estímul en directe i els agraeix. Dissabte, sense programes ni mapes (els GPS dels mòbils ajudaven els més desorientats) i amb sofert programadors (algun vingut de Tolosa de Llenguadoc, la majoria de municipis com ara Vilanova i la Geltrú, Tortosa, Terrassa i Torelló i de festivals com ara la Mostra d'Igualada i la Fira Tàrrrega) feia la sensació de primera edició de la nova època del Sismògraf. La natura dona una nova treva. La cultura s'aferra als primers brots de la presencialitat.

Ad Hok, que va triomfar a la Fira



Un instant de 'Le nid' al passeig d'en Blai d'Olot, dissabte a la nit ■ MARTÍ ALBESA

Tàrrrega el 2018 amb la seva trilogia al carrer, pràcticament debutava a Olot, després del parèntesi Covid-19. El niu d'aquells joves que aspiren a volar sols i que dubten del seu primer pas (*Le nid*) és una bona metàfora a la temporada de retorns de festivals d'aquesta tardor. Dimecres, engega el Temporada Alta i, posteriorment, vindran el TNT,

**Els festivals estratègics d'arts escèniques tornen al format 'presencial' amb el Sismògraf**

Fira Mediterrània i Escena Poble nou, en poques setmanes. El Sismògraf ha obert la veda amb la màxima prudència. Si el *bailaor* Juan Carlos Lérida rebia espectadors de 12 en 12 per als passis de 12 minuts a la plaça de braus (en una peça que caldrà valorar dins del context del seu projecte de 6 espectacles sobre la *Litúrgia de les hores*), el duet d'Agnès Sales i Héctor Plaza proposava una empàtica *Blue monday* al carrer: els dos cosos es compassaven i s'anaven transformant d'una dansa de contacte a un *hip hop* de cos que es desconstrueix i que acaba evolucionant a una coreografia acrobàtica d'agilitat i força. La peça arrenca i es desenvolupa sense massa excuses, com qui es deixa distreure perseguint petjades que han quedat impreses a la pols del camí. La peça és rodona, simple i directa. Juga amb un codi fàcilment ente-

nedor i que permet desplegar tota l'acrobàcia possible i amb una voluntat de connectar amb el públic subtilment.

Àngel Duran també va demostrar magnetisme, tècnica depurada i un domini del cos que li permet combinar alhora els moviments rodons del maluc o el coll amb d'altres de sincopats amb els braços. El seu moviment quasi narratiu il·lustra la tesi sobre la persona (que és l'equilibri del que cadascú voldria ser i el que la societat li exigeix). Una mirada de revisió de la humanitat que coincideix amb l'exposició d'Eudald de Juana (*La transgressió de la forma*, al Museu de la Garrotxa), que hi feia de mirall oportú. La bellesa està en el repte de viure. Efectivament, de trobar l'olivera i tornar, provant d'aprendre de la saviesa dels pares i provant d'atenuar les ambicions exterminadores pròpies.

## Crítica teatre

Jordi Bordes

## Fi com un llapis

Winnipeg

Director: Norbert Martínez  
Dimecres, 23 de setembre (fins al 18 d'octubre) Teatre Akadèmia.

La punteria de *Winnipeg* és molt fina. Com una punta de llapis acabat d'afilar. Reconstitueix cronològicament la novel·la gràfica homònima, d'un pare i una filla que fugen a l'exili de les tropes franquistes, passen per Argelers, Elna i desembarquen, finalment a Xile. La Jarra azul ja va fer una obra similar fa uns anys sobre els nens de Morelia. També els elements, exposats al prosceni, tenien un punt de ritual. Ara, pocs elements esclaten visualment en fer metàfora del patiment dels exiliats. Sota la direcció de Norbert Martínez (*Llibert*), es commou amb les formes del *cinema live* i amb les presentacions a públic en primera persona de diferents testimonis, aconseguint atrapar tant per la forma com pel fons. Si a *Los niños de Morelia* el repartiment era immens, ara són només quatre actors. Però arriben a un col·lapse de veus similar, gràcies a senzills jocs de lloç d'àudio i extremant l'ús del micro.

Les projeccions són com els primers plans de les vinyetes de Laura Martel. És una fórmula que porta unes imatges poètiques precioses però sobretot també narratives i emocionals (com el vaixell transformat en una ploma de Pablo Neruda dins d'un got ple d'aigua i amb la sorra d'Argelers de suport). Amb molt poc i en un espai estàtic (tot i que sí que hi ha continus desplaçaments dels actors interpretant diferents personatges i localitzacions).

Si hi ha un altre element que basteix l'estructura dramàtica és el seu fil musical de temes de trinxera però també de rereguarda, interpretat a *capella* pels personatges, entre valents i melancòlics. *Winnipeg* commou l'ànima i convida a sentir-se una persona lliure que recorda. El drama dels exiliats i la prosa de Neruda. ■

## Mig segle del 'Price dels poetes'

La Biblioteca de Catalunya fa avui un homenatge poètic en record de l'acte

J.C.L.  
BARCELONA

La Biblioteca de Catalunya celebra avui a les 19 h un acte d'homenatge al Primer Festival Popular de Poesia Catalana, que es va celebrar el 25 d'abril del 1970 al Gran Price de Bar-

celona, ara fa 50 anys, en solidaritat amb els presos polítics del franquisme. Hi van participar uns 70 poetes, entre els quals Pere Quart i Gabriel Ferrater. L'acte d'aquest vespre, titulat *Festival Popular de Poesia Catalana 1970-2020. 50 anys del Price dels Poetes*, està dirigit per Ona Balló i Manuel Guerrero, i també es podrà seguir en directe a través del canal de Youtube

del Memorial Democràtic.

Hi haurà un recital de poesia protagonitzat per trenta poetes de diferents estils i generacions, com ara Marta Pessarrodona —que ja hi va ser l'any 1970—, Juana Dolores Romero, Francesc Parcerisas, Perejaume i Maria Cabrerà, entre d'altres. El recital anirà acompanyat d'intervencions musicals de la compositora Marina Herlop. Es projectarà tam-

bé la pel·lícula *Poetes catalans*, del cineasta Pere Portabella. Es tracta de la cinta que va gravar de forma clandestina al Price, el dia del festival.

L'acte és organitzat pel Memorial Democràtic i la Direcció General de Memòria Democràtica i el presidirà la consellera de Justícia, Ester Capella. El cineasta gironí Isaki Lacuesta en farà una pel·lícula a partir de la gravació. ■



Gabriel Ferrater, al film de Pere Portabella ■ ARXIU